

Saving Amy

Daphne Barak

Saving Amy

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2011

Dit is een speciale uitgave van Uitgeverij Carrera
in opdracht van *Dag allemaal*.

© 2010 Daphne Barak
Oorspronkelijke titel *Saving Amy* uitgegeven door New Holland
Publishers (UK) Ltd London
Nederlandse editie © 2010 Uitgeverij Carrera, Amsterdam
Vertaling Erik de Vries
Omslagontwerp Riesenkind
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest
Foto's binnenwerk Anthony Harvey/WireImage

ISBN 978 90 480 0309 9
NUR 662

www.uitgeverijcarrera.nl

Carrera is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Voorwoord

‘...Klinkt Afro-Amerikaans; is Brits-Joods. Ziet er sexy uit; gedraagt zich daar niet naar. Is jong; klinkt oud. Zingt beschaafd; is grofgebekt. Haar muziek rustig, haar teksten vilein.’ Dit is het paradoxale profiel van Amy Winehouse volgens muziekjournalist Garry Mulholland.

Wat is ze nog meer? Gelauwerd en bekroond artieste. Flamboyante popster. Stijlicoon. De nieuwe Brigitte Bardot. Ooit een Venus in de dop. Drugsverslaafde. Alcoholiste... De lijst met woorden om het fenomeen Amy Winehouse te beschrijven is eindeloos, lijkt het. Amy, wellicht een van de grootste en zeker een van de meest authentieke talenten die in de 21ste eeuw is komen bovendrijven, fascineert ons allemaal. Haar leven is één grote soap – als je de roddelpers moet geloven. Haar gedachten, van de zwakte die een ex-vriend laat zien tot haar gevoelens over haar vader en zijn overspeligheid, zijn voor iedereen hoorbaar vereeuwigd in haar muziek (respectievelijk in de nummers ‘Stronger Than Me’ en ‘What Is It About Men’, allebei van haar debuutalbum *Frank*). Het

lijkt haar niet te kunnen schelen. Met haar positief ontvangen album *Frank* (2003), dat tevens de platinastatus behaalde en grotendeels ging over die ex-vriend, heeft ze zich in het bewustzijn van vele muzikliefhebbers genesteld. Het vervolg, het met Grammy's onderscheiden *Back to Black* (2006), zorgde er mede voor dat Amy zelden uit het nieuws was. Haar stormachtige knipperlichtrelatie met haar voormalige echtgenoot Blake Fielder-Civil, haar dramatische optredens op en naast het podium en haar relatie met haar vader Mitch en haar moeder Janis zijn overal ter wereld goed voor vette krantenkoppen. Iedereen leest graag over Amy. Iedereen heeft in elk geval een mening over haar – over haar muziek, haar huwelijk, haar gedrag, haar verslavingen, haar kapsel... Iedereen 'weet' wie Amy is.

Of zou ze iedereen zo over zich laten denken?

Het idee voor *Saving Amy* kwam in 2008 bij me op, toen Mitch Winehouse een ontmoeting voorstelde in Londen. Op dat moment was Amy Winehouse volop in het nieuws. Niet zozeer vanwege haar talent, maar meer vanwege haar vermeende verslavingen, haar opvallende gedrag, haar ziekenhuisopnamen en haar relatie met Blake. We spraken een aantal keren af in Les Ambassadeurs, een exclusieve club in Mayfair, waar Mitch indruk op mij maakte door ogenschijnlijk openhartig over zijn dochter te vertellen. Hij was niet defensief en leek aan geen enkele vraag aanstoot te nemen. Tijdens onze tweede ontmoeting in de club in november 2008, toen Mitch mij er daadwerkelijk van begon te overtuigen dat dit een interessant project kon worden en dat we moesten beginnen met filmen, zei hij iets wat mijn aandacht trok, iets wat ik direct begreep.

'Daphne, uiteindelijk zal ik slechts één keer praten over mijn privéleven, begrijp je dat?'

Natuurlijk had ik daar begrip voor. Wie wil het verhaal over zijn privéleven, het privéleven van zijn *gezin*, zeker als het zo gecompliceerd is, meer dan eens vertellen? Eén keer blijkt vaak al moeilijk genoeg.

In de loop van het gesprek kwamen we op het idee om een documentaire te maken, gefilmd vanuit Mitch' perspectief, om te laten zien wat en hoe groot de gevolgen van een verslaving kunnen zijn. Niet alleen voor de verslaafde, maar ook voor de directe en verre familie, vrienden, enzovoort.

Op een zeker moment, nadat ik Mitch gevraagd had hoe zo'n getalenteerde en charismatische jonge vrouw op dit punt aanbeland kon zijn, gebaarde hij naar de foto die hij het gehele gesprek stevig in zijn handen had gehouden. Het plaatje van een mooie, jonge Amy Winehouse, haar grote ogen vol zelfvertrouwen. Terwijl hij naar de foto keek zei Mitch dat Amy zich al weken schuilhield in Londen, in bed, verstopt onder de dekens.

Ineens ging Mitch' telefoon. Hij begon direct te stralen.

'Het is Amy!' riep hij.

Het gesprek met zijn dochter was kort. Even later ging zijn telefoon weer; Amy belde opnieuw. Mitch was duidelijk blij, en gedurende de rest van ons gesprek merkte ik op dat zijn blik geregeld afgleed naar zijn telefoon, in de hoop dat deze opnieuw over zou gaan.

Uiteindelijk vertrouwde hij me toe: 'Ik maak me zorgen als zij of een van haar beveiligingsmensen mij belt, omdat ik nooit weet wat voor nieuws ik ga horen. Maar als ik *niets* van haar of de beveiliging hoor, ben ik ook bezorgd – wat kan er gebeurd zijn?'

Daarna sprak Mitch de woorden die mij definitief deden besluiten de documentaire te maken: 'Toen Amy's verslaving begon, heb ik contact gezocht met gespecialiseerde artsen om

kennis op te doen over haar probleem. Ik wist niets, had niemand om mee te praten. Je voelt je zo hulpeloos, terwijl we ons financieel meer kunnen permitteren dan anderen die met hetzelfde probleem te maken hebben. Dus als ik mijn ervaringen en alles wat ik heb geleerd kan delen, om daarmee anderen te helpen, al is het maar één ander gezin, dan wil ik dat graag doen.'

En zo is het allemaal begonnen...

In de maanden die volgden waren de ontmoetingen met het gezin Winehouse, in Londen en Saint Lucia, geen moment saai en kwam ik dankzij onze gesprekken, de interactie en mijn observaties veel te weten over hun onderlinge relatie en die met hun dochter. Dit boek vormt een weerslag van die periode. *Saving Amy* is niet alleen gebaseerd op de opgenomen interviews, maar ook op mijn dagboeken en persoonlijke notities en herinneringen van de momenten die ik doorbracht met Mitch, Janis, Jane (de vrouw van Mitch) en Amy zelf.

Dit boek is zeker niet bedoeld als biografie, maar als een verkenning op het gebied van verslaving. Het is mijn doel om middels de woorden en ervaringen van diegenen die dicht bij Amy staan de liefde, de angst en de machteloosheid te laten zien, emoties die de meeste families ondergaan als zij van nabij getuige zijn van de negatieve spiraal waarin een dierbare zich bevindt. In dit geval gaat het over een jonge vrouw die een van de meest getalenteerde muzikanten van haar generatie is; maar als je over talent beschikt maakt dat het leven met een verslaving niet eenvoudiger.

De constante factor in onze gesprekken is de liefde die Mitch en Janis voelen, en geregeld uitspreken, voor Amy. Maar de gesprekken en interviews met het gezin Winehouse, gecombineerd met de andere mensen die ik in de loop der ja-

ren heb geïnterviewd en die met mij over verslaving hebben gesproken (onder anderen Eric Clapton, Michael Jackson, Liza Minnelli, Kathleen Turner, Barry Manilow, Kid Rock, Art Garfunkel, Michael Bolton, Charles Heston, Donatella Versace, Roberto Cavalli en Omar Sharif) hebben bij mij vele vragen opgeworpen over de aard van verslaving en hoe die wordt veroorzaakt.

Amy Winehouse is zonder twijfel geliefd, maar is die liefde gezond? Welk deel van haar verslaving wordt gevoed door het verleden? Hoeveel is terug te voeren op de relaties die Amy heeft, niet alleen met haar vader, maar ook de relaties van anderen, zoals die tussen Mitch en Janis, Mitch en Jane, Jane en Janis, Mitch en deze vrouwen in zijn leven?

Is het daarnaast mogelijk dat familieleden zonder het te weten aanjagers zijn van de verslaving van hun dierbaren? En als dit gebeurt, hoe kan deze cirkel dan worden doorbroken? Dit zijn een aantal van de vragen die ik mijzelf moest stellen, zowel gedurende het filmen als in de gesprekken met deze individuen, die ik zag reageren op elkaar en op Amy zelf. Mij houdt maar één vraag, uit al die mogelijke vragen, bezig: wat is er met Amy Winehouse gebeurd waardoor ze de weg die ze nu ingeslagen is wil afleggen?

Will you still love me tomorrow?

Elk verhaal, of het nu een film is of een boek, begint normaal gesproken bij het begin. Toen we startten met de opnamen voor *Saving Amy* in november 2008 leek het ons een goed idee om terug te gaan naar de plek waar Mitch Winehouse en zijn eerste vrouw Janis opgroeiden: de wijk East End in Londen. Er doen veel verhalen de ronde over de ‘normale’ opvoeding van Amy Winehouse, de Joodse gemeenschap in Noord-Londen waar zij en haar ouders deel van uitmaakten en de invloed die haar grootmoeder Cynthia, de moeder van Mitch, had op de jonge Amy. Uit de gesprekken die ik voer met de Winehouses en Amy zelf blijkt hoe langer hoe duidelijker hoe groot de rol is die familie speelt in Amy’s leven. De familie heeft haar opvoeding vormgegeven, is van invloed geweest op belangrijke beslissingen die ze heeft genomen, is zelfs van invloed geweest op het soort muzikant dat ze is geworden. En deze plek, waar haar ouders opgroeiden, is daar een integraal onderdeel van en draagt zijn steentje bij aan de verklaring hoe Amy geworden is tot de persoon die ze is.

Mitch, door mij en mijn filmcrew vergezeld in twee limousines, rijdt langs de plaatsen waar hij als kind opgroeide. ‘Dit is Albert Gardens,’ vertelt hij onze chauffeur. ‘Hier groeide mijn moeder op, en ik ook. Zoals je kunt zien is het nog steeds een aantrekkelijke buurt. Het is ooit gebouwd voor zeekapiteins, is me verteld. Ik weet niet of dat waar is, maar het is een mooie plek.’ Mitch bracht hier zijn jeugd door en ging in Stepney naar school, zo’n kilometer verwijderd van de plek waar we nu zitten. Dit deel van Londen heeft een rijke cultuur en geschiedenis. Het is de plek waar Jack the Ripper de straten onveilig maakte, waar de immigranten voor het eerst kennismaakten met Engeland, waar plaatselijke Joden, Ierse dokwerkers en de zwarthemden van Oswald Mosley met elkaar slaags raakten in Mansell Street, in wat bekend is komen te staan als de Slag om Cable Street, zoals Mitch ons weet te vertellen. ‘Er bestond geen raciale spanning,’ zegt Mitch, ‘niet voor zover ik me dat kan herinneren – niet in deze buurt.’

Het is duidelijk dat Mitch van deze wijk houdt. Vol trots wijst hij ons het ziekenhuis waar zijn moeder en haar tweelingzus Lorna ter wereld zijn gekomen, en vertelt over de bioscoop die daar vroeger zat, de Troxy-Gaumont. Dat filmhuis was, samen met een ander filmhuis in Mile End, een belangrijk onderdeel van zijn leven als puber: hier sleet zijn grootmoeder ‘Bubba’ de meeste van haar dagen, het was een microkosmos vol leven in East End. ‘Ik kan je verhalen vertellen...,’ mijmert hij. ‘Je kon niets van de film volgen omdat mensen zaten te eten, te kauwen, te lachen of te vrijen. Het was fantastisch, een geweldige tijd. Als je er nu naar kijkt is het nog altijd mooi, vind je niet?’

Als ik Mitch vraag iets te vertellen over zijn moeder Cynthia, en haar band met hem en Amy, reageert hij emotioneel: ‘Er is veel geschreven over mijn moeder en haar invloed op

Amy, en natuurlijk is deze plaats (Albert Gardens) van grote invloed geweest op mijn moeder en mij omdat we hier allebei zijn opgegroeid. Ik ben ervan overtuigd dat de plek waar je opgroeit zeer bepalend is voor je karakter.’ Hij voegt eraan toe: ‘Ik vind het hier nog steeds geweldig, dat is toch leuk? Het is als mijn thuis.’

Als kind woonde Mitch op Albert Gardens nummer 31. Daar komen we dan ook terecht. Zijn grootmoeder woonde vanaf de vroege jaren twintig tot aan haar dood in het huis. Als we er aankomen lopen we eerst door de straat. Mitch vertelt dat in zijn jeugd elk huis hier bewoond werd door Joodse gezinnen. ‘Er wonen hier nog altijd een aantal oude Joden,’ voegt hij eraan toe. ‘Hier is het huis,’ zegt hij terwijl hij halt houdt bij een van de gebouwen. ‘Nog steeds dezelfde voordeur. Er hing vroeger een bord naast. Omdat mijn ouders kleermakers waren hingen ze een bord op als ze een strijkster nodig hadden. Ze hingen de vacature op het bord. Daar was onze zitkamer. En dat was onze voorkamer.’ Hij wijst naar diverse kamers terwijl hij spreekt. Ik moet bekennen dat ik behoorlijk verrast ben door de omvang van het gebouw. Het is groot, misschien drie of vier verdiepingen hoog. Ik vertel dit aan Mitch. ‘Ja,’ luidt zijn commentaar. ‘We hadden binnen de ruimte.’ Ik vraag hem met wie hij daar woonde toen hij jong was en hij ratelt een aantal namen op – zijn moeder Cynthia, haar tweelingzus Lorna, maar ook zijn grootmoeder, zijn oudoom, en op de bovenste verdieping woonde een man genaamd Izzy Hammer, een overlevende van de Holocaust. ‘Ik heb geweldige herinneringen aan dit huis,’ zegt Mitch. ‘En Amy en mijn zoon Alex vinden het heerlijk om hier te komen, hoewel mijn grootmoeder natuurlijk al was overleden tegen de tijd dat zij in beeld kwamen.’

Het eerste contact tussen Janis en Mitch verliep via Martin, een neef van Janis, maar ook sinds zijn 13de Mitch' beste vriend. Janis was acht of negen toen de twee jongens bevriend raakten, en Mitch vond haar destijds vreselijk. Pas in 1975 ontmoetten ze elkaar weer. Janis was 22, 23 en werkte in een apotheek, Mitch was een verkoper van dubbele beglazing. 'En ineens bleek deze vervelende achtjarige een mooie, jonge vrouw te zijn geworden,' zegt Mitch. 'Ik bleef Martin zo'n twee jaar aan zijn kop zeuren om mij aan haar voor te stellen, maar hij vond mij, wijs als hij was, niet goed genoeg voor zijn nichtje. Toch zijn we op een of andere manier bij elkaar gekomen.'

De relatie tussen Mitch en Janis kreeg definitief gestalte toen ze elkaar tegenkwamen op een feestje. Hilary, destijds Mitch' vriendin, ging er met een ander vandoor, Janis en Mitch brachten de rest van de avond samen door. 'En de rest, zoals dat heet, is geschiedenis,' mompelt Mitch.

Ik krijg later de kans om Janis te ondervragen over die dag als ik haar samen met Mitch interview in november 2008. Mitch vertelde me aanvankelijk dat het misschien een probleem zou worden om Janis te spreken te krijgen. Ze lijdt aan Multiple Sclerose (MS) en loopt met een stok. Uit de beschrijving van Mitch komt Janis naar voren als een invalide. Mitch is verbijsterd dat Janis instemt met een afspraak met mij. 'Ik begrijp niet waarom ze zo snel ja heeft gezegd.'

Ik mag Janis erg graag en als we haar en Mitch samenbrengen steelt zij overduidelijk de show. 'Wanneer hebben jullie elkaar ontmoet?' vraag ik Janis. 'Op een feestje op 11 oktober 1975,' luidt haar antwoord; Mitch sputtert tegen en zegt dat het feest volgens hem in november was. Janis vertelt verder: 'Ik kwam net terug uit de Verenigde Staten, Mitchell vroeg of ik met hem wilde dansen. En op dat moment wist ik dat mijn "ja" bedoeld was voor het leven. Ik wist dat wij de rest van ons

leven bij elkaar zouden blijven en dat het een kwestie was van “ja” of “nee”, dus zei ik “ja!””. ‘Twee uur later waren we getrouwd!’ zegt Mitch. ‘Nee, dat is niet waar.’

Janis hield het feit dat ze een verhouding had met Mitch aanvankelijk geheim voor familie en vrienden, zelfs nadat Mitch haar al een ring had gegeven. Ze verklaart: ‘Als iedereen had geweten dat ik met Mitchell was, hadden ze gezegd: ‘Oh no! No! No!’

Mitch lijkt verbaasd door deze opmerking en vraagt zijn ex-vrouw waarom zij dit zegt. ‘Jij was nogal een wildebras, eigenlijk was die relatie gekkenwerk. Dus hield ik het voor me, het was mijn geheim dat ik uitging met Mitchell,’ luidt haar toelichting. Janis heeft het consequent over Mitchell als ze spreekt over haar ex. ‘Ze schaamde zich,’ vult Mitch haar lachend aan. Janis vervolgt: ‘Mensen vroegen zich af: waarom?! waarom?!’

Ik vraag hen of het voor beiden liefde op het eerste gezicht was. Mitch zegt dat hij het niet helemaal kan verklaren, maar voegt hieraan toe dat hij wist dat zij de ware was. Toch was de route richting hun huwelijk verre van probleemloos. Mitch zegt: ‘Het ging met vallen en opstaan. Janis was erg goed met geld en ik niet, dus daar heeft ze me meer dan eens de les over gelezen. Zij was het die onze verloving heeft afgeblazen.’ Hij gaat door: ‘Ik was er zo ziek van dat ik niet kon werken. Ik smeekte Janis om iets met mij te gaan doen overdag. Ik dacht: ik moet iets doen om het goed te maken. Dus ik belde naar mijn werk en zei dat mijn grootmoeder was overleden. En dat gebeurde ook: mijn oma stierf. Op die dag. Je moet voorzichtig zijn met wat je wenst...’

‘Mijn grootmoeder overleed,’ herhaalt hij, ‘maar Janis en ik waren nog steeds bij elkaar. Dat moet in de zomer van ’75 of ’76 zijn geweest. In de decembermaand van dat jaar zijn we

getrouwd.’ Niet iedereen was daar gelukkig mee. Janis’ moeder had altijd gehoopt dat haar dochter een ‘carrièreman’ aan de haak zou slaan. Mitch vertelt dat toen zijn moeder hoorde over die opmerking van de moeder van Janis, zij ‘de vloer met haar heeft aangeveegd’.

‘Ik had een carrière,’ protesteert Mitch. ‘Ik was croupier!’, maar voegt hieraan toe dat Janis’ moeder zich nooit heeft kunnen verzoenen met hun relatie. Het pasgetrouwde stel betrok een klein driekamerappartement in Southgate in Noord-Londen, het hart van de Joodse gemeenschap. In 1979 kwam hun zoon Alex ter wereld, vier jaar later, op 14 september 1983 gevolgd door Amy. In een van zijn eerste interviews heeft Mitch Amy’s geboorte in het Chase Farm ziekenhuis in Enfield beschreven. Hij zei dat zijn dochter altijd haast heeft en dat dat bij haar geboorte niet anders was. ‘Die avond had ze haast omdat mijn ex-vrouw iets genomen had, ik geloof dat het frambozenextract was, om de bevalling soepeler te laten verlopen. De geboorte van mijn zoon was een vrij traumatische ervaring geweest voor haar, en iemand had haar dat extract van frambozen of aardbeien aangeraden om de bevalling te bespoedigen. Letterlijk tien minuten nadat de weeën waren begonnen, kwam Amy ter wereld. Misschien wel de snelste bevalling ooit, ze moesten haar vangen: ze viel bijna van tafel. Ze vloog er letterlijk uit. Sindsdien maken we de grap dat ze er snel uit wilde en daarom altijd haast heeft.’

Janis zegt: ‘Ze is vier dagen te laat geboren.’

‘Was dat zo? Dat kan ik me niet herinneren. Volgens mij is zowel zij als Alex vier dagen te vroeg geboren!’

Janis vertelt dat ze dacht dat Amy een jongetje zou worden. ‘Ik dacht: ik zou niet weten wat ik aan moest vangen met een meisje. Ik wist hoe ik een jongetje moest grootbrengen, luiers verwisselen en zo, maar ik wist niets van meisjes. En toen

kwam ze, en ze zag er precies zo uit als haar broertje toen hij werd geboren. Exact dezelfde baby!’

Zowel Mitch als Janis heeft in interviews verklaard hoe mooi Amy was. Amy was een prachtige baby. Mitch beaamt dat ze als twee druppels water leek op haar broer Alex. Nu, beweert Mitch, lijkt ze sprekend op Janis. ‘Ze draagt haar haar kort; als ik je een foto laat zien van Janis toen ze 25 was zul je nauwelijks verschil zien. Ze lijken sterk op elkaar.’

Dit is nog altijd zo. Het valt me op als ik Janis eindelijk ontmoet in het Intercontinental Hotel in Londen, samen met mijn filmploeg. Mijn eerste gedachte was: hier komt Amy. Ze lijkt zo op Amy – voordat de harddrugs en de alcohol hun in-trede deden.

Van een dochter die zo beroemd is als Amy Winehouse, een briljante muzikante met een unieke stem, zou je verwachten dat haar talent zich al op jonge leeftijd gemanifesteerd moet hebben. ‘Is dat zo?’ vraag ik aan Mitch en Janis.

‘Ze is altijd dol geweest op muziek,’ zegt Mitch. ‘Bij ons in het gezin werd er gezongen en gedanst.’ Bij zowel Janis als Mitch speelt muziek een grote rol in hun leven. Mitch’ moeder Cynthia, met wie Amy heel close was, was ooit verloofd met de legendarische jazzsaxofonist Ronnie Scott, en Amy’s oom Leon was trompettist. Amy groeide op in een huis vol muziek – Janis luisterde naar Carole King en James Taylor, Mitch naar de artiesten wier muziek hij heden ten dage speelt met zijn coverband, die ik later in zijn club in Chiswick aan het werk zal zien. ‘Jazz, Sinatra, alles wat mijn stem maar aan-kan. Ik beleef er plezier aan,’ zegt hij.

Mitch is een verrassend goede zanger: hij heeft een aangename stem en je kunt aan hem zien dat hij het heerlijk vindt om op het podium te staan. Natuurlijk maakt een goede stem

iemand nog niet direct tot een goed artiest – Amy’s liedjes zijn een weerslag van haar pijn, liefde en zelfs haar verslaving en dat is iets waar Mitch niet tegenop kan. Hij zal altijd in de schaduw staan van Amy, maar hij geniet overduidelijk van alle aandacht.

Ik vraag Mitch naar het moment waarop hij voor het eerst dacht: mijn god, mijn meisje kan zingen!

‘Er waren geen duidelijke aanwijzingen, los van het feit dat we altijd zongen, ze viel als kind niet op als natuurtalent. Ze was een heel slim kind, zeer manipulatief. Ze wist iedereen om haar vinger te winden. Dit deed ze op een aardige manier, niets gemeens,’ voegt Mitch toe. ‘Dat doet ieder meisje,’ is mijn commentaar. Mitch vervolgt: ‘...ze was behoorlijk uitgekookt, ze wist hoe ze mensen min of meer moest manipuleren. Maar op een goede manier,’ herhaalt hij. Hij spreekt over de eerste keer dat hij zich Amy zingend kan herinneren, toen ze waarschijnlijk 15 of 16 maanden oud was. ‘Ik zong al voor haar nog voor ze kon praten. Ik zong een liedje waaruit ik een woord wegliet, en zij vulde het in, dus zong ik -’

‘Kun je het nu zingen?’ onderbreek ik hem.

‘Ik zong meestal dit liedje, ken je dit? ...*Are the stars out tonight, I don't know if it's cloudy or bright, for I only have eyes for...* En dan zei ze: “You!” En dan zong ik een volgende regel en vulde zij weer een kort woordje in. Ze was heel schattig. Ze zong en praatte tegelijkertijd, als het ware. Toen ze ouder was, zo’n jaar of twee, zetten wij haar wel eens op de tafel waarna ze een liedje begon te zingen. Mijn zoon zong dan ook mee.’

‘Je zoon zingt ook?’ vraag ik, nieuwsgierig naar Alex.

‘Nee, hij is geen goede zanger,’ antwoordt Mitch. ‘Als kind zong hij veel. Maar ik heb hem vanaf zijn tweede meegenomen naar de Spurs.’ Alex heeft meer met voetbal, lijkt het.

Mitch vertelt dat Amy ook dol was op schaatsen en dat hij

haar meenam naar Alexandra Palace in Noord-Londen. ‘Ze kon heel goed schaatsen, ik weet nog dat ik het de eerste keer dat ik haar mee had genomen niet kon geloven. Ze sloofde zich uit, ze was erg goed.’

Na Amy’s geboorte verhuisde het gezin binnen de wijk Southgate naar een vooroorlogse twee-onder-een-kapwoning. Mitch en Janis, beiden van Joodse komaf, zorgden voor een cultureel passende opvoeding. Amy ging elke zaterdag naar *cheder class* [waar jonge kinderen extra onderwijs krijgen over het Jodendom] en het gezin ging op Yom Kippoer naar de synagoge, maar voor Amy betekende haar Joodse afkomst bovenal dat ze deel uitmaakte van een hecht gezin. Vanaf haar vierde jaar bezocht Amy de Osidge lagere school in Noord-Londen, waar muziek centraal staat. Daar kwam haar fascinatie voor het podium voor het eerst aan het licht. Samen met haar vriendin Juliette Ashby, over wie ze later het liedje ‘Best Friends’ schreef, imiteerde ze Pepsi & Shirley, de achtergrondzangeressen van de jaren tachtig-groep Wham!. In een interview met de *The Observer* over deze vriendschap zei Amy: ‘Ik denk dat we bij elkaar pasten omdat we allebei een beetje vals zongen.’

‘Vals of niet, Amy zong voortdurend,’ weet Janis zich te herinneren.

‘Dan heb je een beter geheugen dan ik,’ zegt Mitch.

‘...Amy bleef maar zingen en zingen, bij alles wat ze deed zong ze,’ herinnert Janis zich. ‘Alex en ik zeiden vaak: “Hou nu je mond eens, Amy!” maar ze hield nooit op.’

‘Dat kan ik me niet herinneren,’ mompelt Mitch.

Ik vraag Janis wat Amy meestal zong.

‘De hits die op dat moment populair waren... Of Mitchell zong iets wat Amy overnam.’